

Salut d'Amour

gedichten uit liefde

opgedragen aan mijn tweelingziel

Deborah Johanna Maria Parkins

J. Paul Jordaans

Salut d`Amour

gedichten uit liefde

Grathem 2013

TEN GELEIDE

De inspiratie voor de gedichten in deze bundel komt voort uit mijn liefde voor mijn vrouw Debbie en haar liefde voor mij. Ik ben dankbaar voor de oneindigheid die wij samen delen en voor al wat daaruit ieder moment ontstaat. Dat deze gedichtenbundel aan haar is opgedragen, is voor mij een even vanzelfsprekende als ontoereikende geste.

De gedichten worden op diverse plaatsen vergezeld van afbeeldingen van enkele van de vele schilderijen of tekeningen die Debbie heeft gemaakt. Ook voor deze samensmelting geldt: het geheel is meer dan de som der delen.

Een veelheid van grote of kleine, tijdloze of actuele onderwerpen komt aan bod in deze selectie uit de gedichten die ik schreef tussen december 2010 en mei 2013, ten dele in Nederland, ten dele op het eiland Tenerife waar Debbie en ik de winter van 2011-2012 doorbrachten. De gedichten zijn opgenomen in chronologische volgorde van ontstaan.

Voor wie deze gedichten en beelden naar meer smaken, hij of zij bezoeke onze website www.parkinsjordaans.nl. Enkele van de in deze bundel opgenomen gedichten zijn ook te lezen op www.gedichten.nl.

Aan het slot van de bundel zijn opgenomen zes gedichten van de Duitse lyrische dichter *Rainer Maria Rilke* (1875-1926), die mij inspireerden tot een herdichting in het Nederlands. Structuur, rijmschema en ritme zijn daarbij zoveel mogelijk behouden. Het vertalen was daarbij geen doel op zich. Veeleer was mijn intentie om de impuls die het gedicht bij mij opriep bij het lezen van de oorspronkelijke versie, zo goed mogelijk over te brengen in de herdichting. Of de lezer dat ook zo ervaart, kan hij zelf proberen, nu beide versies naast elkaar zijn opgenomen.

Paul Jordaans, Grathem 2013

Paul en Debbie

© 2013 J. Paul Jordaans
uitgever: Jordaans & Parkins
www.parkinsjordaans.nl
foto's © J. Paul Jordaans
productie: F&N Boekservice – Castricum

ISBN 978949109851 2

I Gedichten

TAST

Ik tast je af
bij licht met mijn ogen
bij nacht met mijn hart
de hoekjes de bogen
het zacht en het hart
en telkens weer voel ik
en ben ik verrukt:
je ziel en je lichaam
en zuiver geluk.

GRENS

Zacht fluister ik je naam
op de grens van slaap en waak
en breng mijn liefde over
in woorden die ik maak.

Je kunt ze niet echt horen
maar toch treffen ze doel,
je ziel staat er voor open
en weet hoe ik het voel.

Mijn woorden en mijn kussen
ik dek je er mee toe
en word het lichte strelen
in duizend jaar niet moe.

Nog één keer zachtjes kreun je
ten teken van contact,
voordat je al weer wegdrijft
in vrede ingepakt.

Een glimlach op je lippen
is al wat er resteert
als zichtbaar sediment
als d ' ochtend wederkeert.

Maar ergens diep verankerd
in de mazen van je geest,
weet je dat mijn tederheid
bij jou is langsgeweest.

DE ACHTSTE DAG

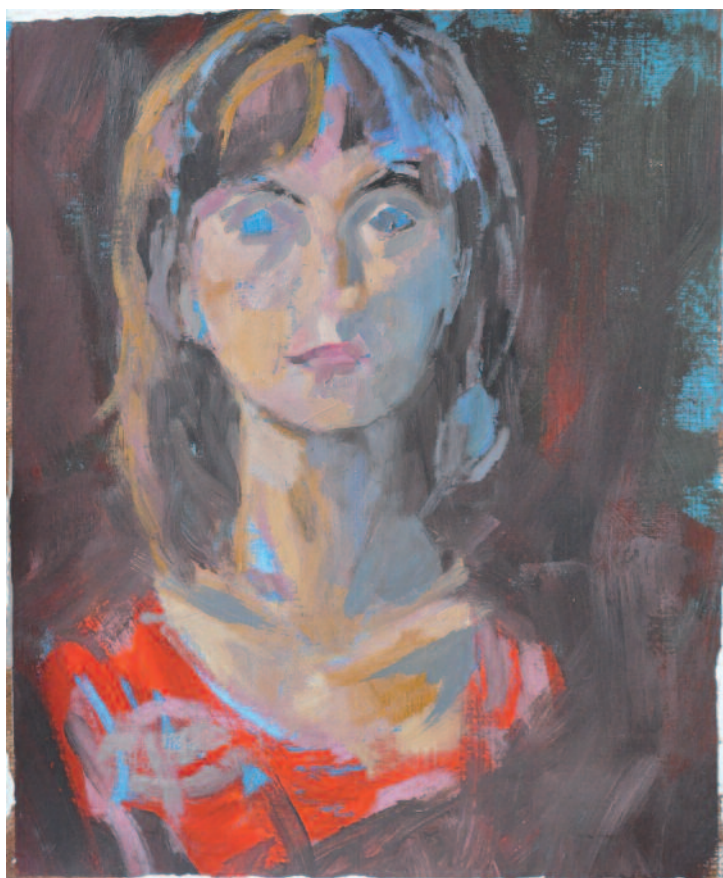
Het scheppen wel wat moede
maar wezenlijk voldaan,
zat hij nog wat te broeden
bij 't licht der nieuwe maan.

De rib, hoewel heel handig,
had hem toch ook beperkt;
het voelde te verstandig,
hij had niet vrij gewerkt.

En d'ochtend van de 8ste
schiep hij uit licht zó zacht,
het mooiste, onbedachtste
wat ooit kwam door zijn kracht.

Haar laatste incarnatie:
van haar ben ik, en zij,
zijn lieflijkste creatie,
hoort nu voorgoed bij mij.

DAN

Vernederd en verraden maar trots, met alle trouw
vecht je voor je liefde – al voel je reeds de rouw.
Ik ben er bij en draag je waar nodig door je hel,
en zie je krachten slinken maar weet: het lukt haar wel.

Het valt niet te versnellen, het kent zijn eigen tijd,
de gifpil moet zijn werk doen want anders blijft er spijt.
Maar als het dan volbracht is, de liefde weggeteerd,
de zielepijn verzacht is, nog slechts de as resteert:

dan

raken wij elkander als nooit tevoren aan
en weten in een oogwenk het doel van elke traan
die wij ooit moesten laten op weg naar dit moment:
wat ons nu is gegeven dat werd nog nooit gekend.

TOFiH

Ik twijfel of ik wel voldoende
mocht laten weten dat ik
en wat ik voor U voelde
of stil voor ons bedoelde

maar langzaam en al doende
met druppels tegelijk
verrijkt bewust herleven
en raak ik zo ontheven

van schuld tekort of spijt.

LOS

Niet plannen en dwingen
maar laten en gaan
als de zon en de maan
verwelkom de dingen

Geen plan en verwachten
maar fris en verbaasd
zelfs zachtjes verdwaasd
en zonder gedachten

Zo vol van heel blij
en ongeremd voelen
het juiste bedoelen
de rede voorbij

Zo zal ik nu leven
met jou aan mijn zij
vervuld zijn van Wij
en alles te geven.

ALLES

Met jou voelt alles anders
wat ik ook eerder deed
het is alsof ik nu pas
alles heel goed weet
het gaat en voelt nu alles
precies zoals het moet
jij bent mijn allerallerst
en alles is nu goed.

VAAK

Wel twee keer vroeg ik jou:
ben jij straks mijn vrouw?

Eén keer in mijn hoofd
en voor een volgend leven.
Eén keer uit mijn hart
van tijd en last ontheven.

En beide malen heb je
– en elke dag sindsdien –
mij als jouw man verwelkomd
en liefde laten zien.

Ik zal jou blijven vragen
als liefdevolle plaag
tot 't einde onzer dagen:
wees ook mijn vrouw vandaag.

PHOENIX

Geef mij schreeuwen, vechten, gooien
om al dat wat jij mij deed
en waarmee ik mij ontkende
– dat wat nu nog aan mij vreet –
uit mijn lijf en ziel te braken
voor het alsnog mij verteert
en de zegen van mijn woede
in zijn tegendeel verkeert.

Geef mij kracht en het vertrouwen
dat het vuur dat in mij woedt
in een schitterende uitbraak
alles in en met mij doet
wat ik kalmer niet kan vinden
en met rede steeds weer doof:
geef dat ik in mijn verzengen
als een *Phoenix* weer geloof.

PROEVEN

Vanavond zal ik proeven
jouw huid op die van mij,
mijn zinnen langs jouw zij
en stilaan meer behoeven.

Ons stoffelijke wezen
brengt dichters zo bijeen
wat heel was, lang voorheen,
geen tel is meer na deze.

En langzaam cel na cel
ga ik zo in op jou
en jij dan op in mij
met innig zielespel.

Een eindeloos moment
van goud en godsbeminnen,
het sterven overwinnen
in eenheid ingeklemd

en dan in rust te voelen:
dit is zo voorbestemd.

ZOEN

Jij stuurt kleuren in mijn voelen
ronde klanken door mijn hart
lieve beelden in mijn horen
wat mijn zintuigen verwacht.

Daarmee kom ik zoveel dieper
in de kern van mijn bestaan
dat ik twijfel of ik ooit weer
zonder jou zou kunnen gaan.

Zonder bruis of vlam en spetter
zou ik grijzen door de tijd
en nog slechts kunnen verlangen
naar vergane heerlijkheid.

Dus mijn lief zo al het lot niet
onze dood synchroniseert,
voelt na jouw eerder verscheiden
elke hartslag mij verkeerd.

Geen moment ga ik dan wachten
op het ooit weer zoals toen:
ik zal mij met vreugd' verstikken
in een eindeloze zoen.

KOSMISCH

Sinds de allereerste tijd
raken hemelen verspreid
zo wordt stof en kracht gewikt
door magie en macht herschikt.

En dit kosmisch minnespel
is de vreugde en de kwel
van de zielen die bevrijd
eeuwig reizen door de tijd.

Want ze delen zich almaar
raken eenzaam van elkaar
en vervullen naar gevoel
elk hun voorbestemde doel.

En al is de kans heel klein
soms mag samen weer gaan zijn
wat gescheiden was geraakt
maar als eenheid werd gemaakt.

Van zo'n paar zijn wij er één
oog in oog zagen meteen
wij het gouden licht dat stond
aan de wieg van ons verbond.

En na zeven jaar bedekt
zijn die krachten nu gewekt
die ons samensmolten weer
delen zullen wij niet meer.

Aan het einde van de reis
samen staan wij, jong en wijs
nooit meer raakt dit licht verstrooid
onze weg is nu voltooid.

SALUT d`AMOUR

Ik heb je lief, mijn liefde,
mijn andere zielehelft,
meer houd ik van ons samen
dan van het leven zelf.

Wij praten zonder woorden,
een korte blik, gebaar,
waarmee wij alles horen,
en voelen van elkaar.

Jij kent mijn traan, mijn schateren,
de rimpels in mijn hart,
ik laat jouw sprankel klateren,
strijk glad wat jou verwacht.

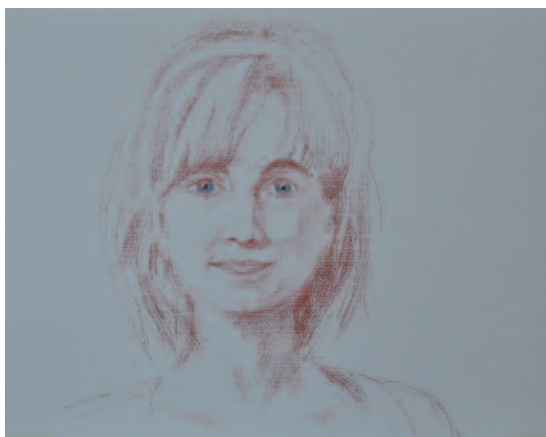
En samen zijn wij één,
de aarde en zijn bloem,
de lippen en hun zoen,
het edel en de steen.

Ik heb je lief, mijn liefste,
mijn licht, mijn lucht, mijn zin,
je bent mijn *raison d' être*,
mijn eindeloos begin.

WORDS

*I love you more than words could say
one million kisses would do better
but when I look into your eyes
this doesn't really matter
cause everything I feel for you
is easily explained:
the beam of light we share right then
has all my love contained.*

TIJD

Wat als de tijd ons zo misleidt
als toen en nu en straks,
wat als hij sluw en achterbaks
zijn leugens toebereidt,

als jaar of uur noch tel verglijdt,
geen zandloper of lijn,
als nu en straks en toen niet zijn
maar alles is altijd,

dan zijn wij straks en nu en toen
oneindig ingebed
en was en is en zal heeft met
ons wezen niets van doen.

IMPROMPTU

voor mijn moeder

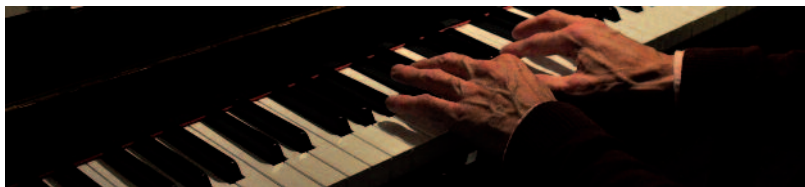
Tijden hebben wij gestreden
werden het zo zelden moe;
onmiskienbaar was het hoe
er door ieder werd geleden.

Want wij waren ingewijden,
wierpen met dezelfde lans
en zo misten wij geen kans
innig leed toe te bereiden.

Wonderbaar was het te merken
hoe de kruisvaart werd gestuit,
zachte klanken zelfs geuit,
bij klassieke meesterwerken.

Waar de rede slechts kon streven,
nimmer door ons is geleerd,
werd door Schubert gedictieerd:
elk akkoord kwam vrede geven.

Muzikale consonanten
lieten onontkoombaar zien
wat al waarheid was voordien:
steeds waren wij geestverwanten.

GELIJK

Het is per jaar toch snel twee keren
dat ik ten hospitale reis;
een witte jas daar maakt mij wijs
wat ik hem evenzo kan leren.

Want ook voor hem komt eens de zeis,
hoe zou die mij méér kunnen deren?
Nee, die vitale witte heren
geraken heus niet allen grijs.

Zij lijden net zo aan het leven
en zijn in wankel evenwicht.

Het is dus waarlijk om het even:
onkenbaar blijft wie eerder zwicht,

wie zal de zeilen sneller reven
of ziet het langst het levenslicht?

MES

Men schrikt van het gezicht dat aan haar hoofd kleeft,
haar wezen moet daaronder nog wel zijn.
Geen tekens meer van sporen die de tijd geeft;
de lippen groot, de ogen net te klein.

Verdwenen nu de frisse doodgewoonheid,
de basis voor het eens zo trots gelaat,
die kracht gaf aan haar schitterende schoonheid –
haar trekken plooien als een slecht gewaad.

Het doktersmes dat haar versneed,
de pijn die zij daarmee vermeed:
zij hebben haar belogen.

De zelfhaat die haar ertoe dreef
en wat nu nog aan schade bleef,
zijn voer voor psychologen.

SONNET

We waren eigenlijk al tijden
geen stel meer maar nog wel tezaam
en wie van ons nog monogaam
was, was bepaald niet te benijden.

De korte tijd van ons bestaan
kon ik jou en jij mij wel lijden
om zo de leegte te bestrijden;
het was goddank ook snel gedaan.

Ach, zo'n verzuurd retrospectief
maakt wat ons pijn deed beter draagbaar,
al blijft het even onverklaarbaar

en ook in wezen onbestaanbaar
– al was je me bij vlagen lief –
dat ik ons tot sonnet verhief.

TOEGEWIJD

Breng mijn lichaam naar de zee,
leg daar mijn voeten in het zilt,
geef het over aan de branding
want zo heb ik het gewild.

Als het zich cel na cel ontleedt
op de cadans van schuim en wind,
voel hoe mijn ziel zich dan bevrijdt
en moeiteloos de jouwe vindt.

En als wij vrijen voor het laatst
zonder de druk van stof of tijd,
weet dan dat heel mijn aards bestaan
aan dat van jou was toegewijd.

HERKANSING

Van levenslicht tot stervensplicht
voltrekt zich dit bestaan
en als het is gedaan
heb ik wat mij werd toebedeeld
ten einde toe verricht.

Of wat ik deed het goede was
het slechte steeds vermeed?
Hij zegt het die het weet
en ook of wat beschadigd werd
inmiddels weer genas.

En al wat dan nog zo resteert
aan mits en ook aan maar,
laat dat maar duizend jaar
het stof der tijd verzamelen
tot ik ben weergekeerd.

JALOERS

Gehuld in strelend ochtendlicht
komt mij jouw silhouet
van korte afstand tegemoet
uit ons gedeelde bed.

Een zonnestraal beschijnt nu zacht
de rand van je gelaat –
gewis dat hij de drang je te
beroeren niet weerstaat.

Heel even laat ik hem begaan,
dan kus ik je gezicht:
ik wil je zelfs niet delen met
een sprankje zonnelicht.

DÉJÀ VU

Soms krijg je zomaar in het heden
een stukje van weleer te zien.
Iets wat je lief was ooit, misschien
of wat je liever had vermeden.

De tijd lijkt omgekeerd vergleden.
Al duurt het maar een tel of tien,
het eens geziene weer te zien,
is als herdoen wat wij al deden.

Of is wat toen zich openbaarde
niets meer dan slechts de tirannie,
de drang om wat we nooit ontwaarden

tòch te begroeten als vergaarde
herinnering of nostalgie –
een stil verlangen dat ontaardde?

SILENCIO!

Van oude liefdes moet men zwijgen,
wat eens zo brandde, is nu as.
En of men toen gelukkig was
of wat gewenst werd niet kon krijgen,

blijf woorden niet tot zinnen rijgen
het is banaal en geeft geen pas –
van oude liefdes moet men zwijgen
wat eens zo brandde, is nu as.

Het heden weer met ooit bedreigen,
niet zien wat is, maar steeds wat was;
wie nooit van deze kwaal genas,
kan nimmer tot dit inzicht stijgen:
van oude liefdes moet men zwijgen.

BELOFTE

Hoe vaak in zwart doorwaakte nachten
de dood ook kalm zijn troost aanprees,
steeds overwon (uit hoop of vrees?)
het ongewetene dat wachtte.

Wat alles nog voor mij beschoren
zo in de schoot der goden lag,
ik strekte naar de nieuwe dag
opdat het mij zou toebehoren.

En wat mij wacht aan gene zijde
van dit bestaan aan zacht soelaas:
als ik mijn laatste zucht uitblaas,
mag het mij eeuwig nog verblijden.

NEVERLAND

Door ratio en wetenschap ontwonderd,
blijft aan magie maar weinig overeind;
er wordt nog maar zo zelden overdonderd
door iets wat onbegrepen is – of schijnt.

Slechts wie nog steeds kan zien met kinderogen,
de wereld zo ervaart als Peter Pan,
door eenvoud ook tot tranen wordt bewogen,
ten diepste voelt dat wat hij gelooft, ook kàn,

leeft elk moment in vreugde nieuwgeboren,
geen tijd, geen grens of regel legt hem vast;
hem zal een universum toebehoren
dat onbeperkt verwondert en verrast.

TOTENINSEL

Gehuld in dampe sluier
vaart veerman weer zijn wrange vracht
door gele schijnsels van de nacht
als 's levens laatste kruier.

De zielen onder zijn gezag
zij gaan van licht naar duister
of wezenlijker juister
zij reizen naar de nieuwste dag.

De ongekende dageraad
door Charon aangeboden
hij lenigt alle noden
en lost de laatste levensdraad.

JAMMER-LIJK

Ik kreeg bij leven, na lang wachten,
een nieuwe long, een hart, een nier
en jaren toegevoegd vertier
is wat de artsen mij zo brachten.

Uit dank voor dit verlengd plezier
mag Wetenschap mij terug verwachten –
zo plande ik in mijn gedachten
al mijn vertrek uit nu en hier.

Een wachtlijst wordt opnieuw mijn lot,
ik lees het heden in de kranten:
er meldt zich een surplus aan klanten
dat op de snijzaal is verzot.

Overcompleet tot op het bot
zo leur ik nu met mijn restanten.

ONGELIJK

Ik ken mijn kwaal en ben vertrouwd
met al zijn kwaad en ongenoegen –
ik wist me er goed naar te voegen
en had me er in vastgeklauwd.

De strijd leek uitgebalanceerd:
nu eens won hij, dan had ik voordeel.
Men zag een levendig toneel
en geen van ons bleef ongedeerd.

Maar onlangs ben ik vuil verraden –
een tweede kwaad betrad het veld,
hij houdt mij vast met stroeve draden.

Terwijl mijn vriend zonder genade
zijn werk blijft doen ben ik gevelde
en word laaghartig uitgeteld.

KEERZIJDE

Met loodzware en diep bevochten teugen
blijft vederlicht de vulling van mijn tors –
onmeetbaar hoe het daar naar leeftocht dorst
geen vrije zucht die ik mij nog kan heugen.

Mijn ademapparaat dreigt met begeven;
het poogt nog wel de wensen van mijn wil
te volgen maar van binnen blijft het stil
van oorverdovend niet meer kunnen geven.

Toch bloeit mijn wezen nu als nooit tevoren.
Met levenslucht voedt hij zich niet, zo blijkt:
hij laaft zich aan jouw liefde en bekoren
en elke blik waarmee je hem bekijkt.

Zo raakt mijn lichaam stikkende verloren
en voelt mijn ziel zich ademloos verrijkt.

BESTEMMING

Vanaf het eerste licht
dat ongemeld wij deelden
met oogwenk elkaar streelden
en toch niet zijn gezwicht

tot aan het eerste raken
verliepen zeven jaar
waarin elk teer gebaar
ons tot elkaar liet naken.

MEDITATIE

opgedragen aan Eckhart Tolle

Ga zitten en wees stil nu. Voel je wezen –
je ademen, het stromen uit je hart.

Je bent niet wat je denkt – en niet apart
van al wat is. De breuklijn is genezen

en al wat ongekend is, niet te leren – :
de wijsheid die je vinden wilt – zit in je.
Ervaar de stilte in jezelf, bezin je
en luister naar de Harmonie der Sferen.

ZOEK

Ik ken een man die steeds op zoek is
die geen idee heeft wie hij is,
een voor zichzelf gesloten boek is,
hoofdstukken vol enigma is.

Hij zoekt naar woorden en naar zinnen,
naar personages – naar een plot –
om zo zijn epos te beginnen
en sluiten met een stralend slot.

De stof tot schrijven zoekt hij buiten,
nooit leest hij in zijn eigen boek,
iets vruchtbaars kan hij niet ontsluiten –
begin en einde blijft hem zoek.

DE PUP

Grathem, huiskamer

Haar blik is van het onbekommerd spelen
zo zacht geworden dat haar aandacht smelt.
Zij wil haar vreugde met zovelen delen
als zwartfluwelen slaap haar plotsklaps velt.

De speelse spanning van haar nieuwe leven
waar elke stap mag worden herontdekt
is als een feest van geven en weerstreven
waarin zich als vanzelf haar groei voltrekt.

Zo nu en dan komt ook een grom naar boven
van oerinstinct en vechten voor bestaan
om met een snelle draai weer uit te doven –
zij moet zoveel nog gadeslaan.

ENSEMBLE

Als ik al wat ik verwachtte
van het vers vergleden jaar
vergelijk met het gebrachte
dat ik dag op dag ervaar,

vormt ook het meest wèlbedachte
maar een kleurloos commentaar –
in het grijze niet bij machte
te schilderen hoe wonderbaar

ons ensemble zich ontvouwde.
De volkomen symbiose
die wij deelden dag na nacht

was volmaakt het meest vertrouwde,
als een eeuwigheidsprognose –
onverwachtbaar, onbedacht.

JUST ROSES ?

*When looking at these roses
do try and feel beyond
all things their form discloses
of which you are so fond.*

*The light of their creation
of that please be aware
this heavenly flirtation:
embrace it – if you dare.*

PASSAGE

Vanwaar wij komen en waarheen wij reizen,
wordt vaak ten onrechte en ongeweten
voor aanvang en doeltreffend eind versleten.
Maar zouden wij de weg ons laten wijzen

van liefde voor elkaar en voor het leven
– een liefde die tot slot de tijd verslaat
wanneer de ziel weerom de vorm verlaat
die hem maar voor heel even was gegeven –

dan werd voor ons het pad waarlangs wij gleden
van voor ons weten tot na ons bestaan,
hoe eindig wij het ook zijn langsgegaan,
tot een passage in de eeuwigheden.

DAWN

*Only that day dawns
to which we are awake*

Thoreau

Enkel die dag daagt waartoe wij zijn ontwaakt
bewust met al het buiten dat binnen aan ons raakt
wij zijn door alle tijden in elke vorm gehuld
van ruimtetijdbewustzijn voltrokken en vervuld.

II Herdichtingen

*Wunderliches Wort: die Zeit vertreiben!
Sie zu halten, wäre das Problem.
Denn, wen ängstigts nicht: wo ist ein Bleiben,
wo ein endlich Sein in alledem? –*

*Sieh, der Tag verlangsamt sich, entgegen
jenem Raum, der ihn nach Abend nimmt:
Aufstehn wurde Stehn, und Stehn wird Legen,
und das willig Liegende schwimmt –*

*Berge ruhn, von Sternen überprächtigt; –
aber auch in ihnen flimmert Zeit.
Ach, in meinem wilden Herzen nächtigt
obdachlos die Unvergänglichkeit.*

Rainer Maria Rilke (1875 – 1926)

uit: *Die Gedichte 1910 bis 1922*

Zonderlinge zin: de tijd verdrijven!
Hem *behouden* lijkt nastrevenswaard.
Angst om niet te zijn of kunnen blijven:
wortelt hij niet diep in ieders aard? –

Daglicht weert zich met vertraging tegen
avondrood dat hem zijn glans ontnemt:
Wat aan voortgang heden werd verkregen –
willoos lost het op, door tijd ontheemd –

Bergen rusten onder sterrenprachten; –
koesteren toch twinkelende tijd.
Zelfs mijn bonzend hart is alle nachten
zwerferskribbe voor de eeuwigheid.

*Ich fürchte mich so vor der Menschen Wort.
Sie sprechen alles so deutlich aus:
Und dieses heißt Hund und jenes heißt Haus,
und hier ist Beginn und das Ende ist dort.*

*Mich bangt auch ihr Sinn, ihr Spiel mit dem Spott,
sie wissen alles, was wird und war;
kein Berg ist ihnen mehr wunderbar;
ihr Garten und Gut grenzt grade an Gott.*

*Ich will immer warnen und wehren: Bleibt fern.
Die Dinge singen hör ich so gern.
Ihr rührt sie an: sie sind starr und stumm.
Ihr bringt mir alle die Dinge um.*

Rainer Maria Rilke
uit: *Mir zur Feier* (1898)

De woorden van mensen maken me bang.
Ze vangen de vormen vast en verklemde;
En dit noem ik huis en dat daar heet hemd,
en zo ver nauwkeurig één golflengte lang.

Wat is hen nog heilig, ze maken zo klein,
wat was en wat is, of komen gaat;
het wonder ontsnapt hen – niets heeft hun maat;
ze wanen de wereld een Schepper te zijn.

Ik wil hen bezweren: blijf weg en laat los.
Laat mij het genot van gezang in de Stof.
Wat jullie raken wordt stijf en verstomt.
De dood heeft zich in jullie woorden vermomd.

*Ich finde dich in allen diesen Dingen,
denen ich gut und wie ein Bruder bin;
als Samen sonnst du dich in den geringen
und in den großen giebst du groß dich hin.*

*Das ist das wundersame Spiel der Kräfte,
daß sie so dienend durch die Dinge gehn:
in Wurzeln wachsend, schwindend in die Schäfte
und in den Wipfeln wie ein Auferstehn.*

Rainer Maria Rilke

uit: *Das Buch vom Mönchischen Leben* (1899)

Jouw wezen vind ik terug in alle dingen,
die ik met ziel en zorgzaamheid bezie;
je spore koestert zich in het geringe
en in de grootse vormen bruist jouw energie.

Zo speelt het universum met zijn krachten,
het wijdt zich toe met dienende balans:
de woeste wortel mag in groei verzachten
en uitmonden in nieuwgeboren glans.

DER PANTHER

Im Jardin des Plantes, Paris

*Sein Blick ist vom Vorübergehen der Stäbe
so müd geworden, daß er nichts mehr hält.
Ihm ist, als ob es tausend Stäbe gäbe
und hinter tausend Stäben keine Welt.*

*Der weiche Gang geschmeidig starker Schritte,
der sich im allerkleinsten Kreise dreht,
ist wie ein Tanz von Kraft um eine Mitte,
in der betäubt ein grosser Wille steht.*

*Nur manchmal schiebt der Vorhang der Pupille
sich lautlos auf – . Dann geht ein Bild hinein,
geht durch der Glieder angespannte Stille –
und hört im Herzen auf zu sein.*

Rainer Maria Rilke

uit: *Neue Gedichte* (1907)

DE PANTER

Van dwalen langs de stalen staven
is moedeloos zijn oogopslag,
want achter duizend van die staven
ligt duizend maal niets wat hij zag.

Zo soepelzacht danst hij gedreven
in krimpe cirkels, voet na voet,
waar schijnbaar gecentreerd zijn streven
alleen verdoofde wil ontmoet.

De ogen nog maar zelden open –.
Dan gaat een beeld stil door zijn brein,
waar het met spanning hem laat hopen –
om in zijn hart al dood te zijn.

BUDDHA

Als ob er horchte. Stille: eine Ferne ...

Wir halten ein und hören sie nicht mehr.

*Und er ist Stern. Und andre große Sterne,
die wir nicht sehen, stehen um ihn her.*

O er ist Alles. Wirklich, warten wir,

daß er uns sähe? Sollte er bedürfen?

*Und wenn wir hier uns vor ihm niederwürfen,
er bliebe tief und träge wie ein Tier.*

Denn das, was uns zu seinen Füßen reißt,

das kreist in ihm seit Millionen Jahren.

*Er, der vergißt was wir erfahren
und der erfährt was uns verweist.*

Rainer Maria Rilke

uit: *Neue Gedichte* (1907)

BOEDDHA

Alsof hij luistert. Stilte: iets van verre ...
We houden in en horen het niet meer.
En hij is ster. En andere grote sterren,
die wij niet zien, staan rondom in zijn sfeer.

Oh hij is alles. Wachten wij heus hier,
opdat hij ons zou zien? Zou hij behoeven?
Als wij voor hem ons in het stof begroeven,
bleef hij nog diep en statig als een dier.

Want dat, waar wij bij hem voor willen knielen,
daarvan is hij aeonen al voldaan.
Wat ons beweegt, is lang in hem vergaan
en hij ervaart wat ons niet wil bezielen.

*Ich ließ meinen Engel lange nicht los,
und er verarmte mir in den Armen
und wurde klein, und ich wurde groß:
und auf einmal war ich das Erbarmen,
und er eine zitternde Bitte bloß.*

*Da hab ich ihm seine Himmel gegeben, –
er ließ mir das Nahe, daraus er entschwand;
er lernte das Schweben, ich lernte das Leben,
und wir haben langsam einander erkannt . . .*

Rainer Maria Rilke

uit: *Mir zur Feier – Engellieder* (1907)

Mijn engel zag zijn vrijheid lang belet,
en hij verwelkte zo in mijn armen
en hij werd klein, mijn groei werd voortgezet:
en plotsklaps was ik het erbarmen,
en hij nog slechts een smeekgebed.

Toen heb ik hem aan zijn hemel gegeven, –
hij liet mij de aarde, daarvan weer bevrijd;
hij leerde te zweven en ik om te leven,
weerom raken wij aan elkaar toegewijd ...

Alfabetische lijst van titels

Alles → 19

Belofte → 43

Bestemming → 51

Boeddha → 73

Dan → 15

Dawn → 62

De achtste dag → 12

De Panter → 71

De Pup → 55

De woorden van mensen ... → 67

Déjà Vu → 41

Ensemble → 56

Gelijk → 34

Grens → 10

Herkansing → 38

Impromptu → 32

Jaloers → 39

Jammer-lijk → 48

Jouw wezen ... → 69

Just Roses? → 58

Keerzijde → 50

Kosmisch → 26

Los → 17

Meditatie → 52

Mes → 35

Mijn engel ... → 75

Neverland → 44

Ongelijk → 49
Passage → 60
Phoenix → 21
Proeven → 22
Salut d'Amour → 28
Silencio! → 42
Sonnet → 36
Tast → 9
Tijd → 31
Toegewijd → 37
TOFiH → 16
Toteninsel → 46
Vaak → 20
Words → 30
Zoek → 53
Zoen → 24
Zonderlinge zin ... → 65

Afbeeldingen

vw → Portret Paul

Debbie Parkins 2011 – acrylverf op karton 81x55 cm

p. 9 → Pentekening

Paul Jordaans 2013 – pen op karton 12x18 cm

p. 13 → Zelfportret Debbie

Debbie Parkins 2011 – acrylverf op karton 81x55 cm

p. 14 → Zelfportret Debbie

Debbie Parkins 2010 – olieverf op papier 39x46 cm

p. 18 → Alles

Debbie Parkins 2010 – olieverf op doek 100x120 cm

p. 23 → De Kus

Debbie Parkins 2011 – schets in olieverf op doek 100x110 cm

p. 30 → Zelfportret Debbie

Debbie Parkins 2010 – potloodtekening 50x71 cm

p. 40 → *Catorce*

Debbie Parkins 2012 – pastelkrijt op papier 43x30 cm

p. 45 → *Uno*

Debbie Parkins 2011 – acrylverf op papier 33x42 cm

p. 47 → Landschap Roerdal

Debbie Parkins 2007 – olieverf op doek 65x55 cm

p. 54 → *Buddha*

Debbie Parkins 2012 – pentekening 6x7 cm

p. 57 → *Ensemble*

Debbie Parkins 2013 – acrylverf op doek 100x100 cm

p. 59 → *Just Roses*

Debbie Parkins 2013 – acrylverf op doek 24x30 cm

p. 61 → *Legato*

Debbie Parkins – acrylverf op doek 100x100 cm

